

peale, ta lartis ja auustas tedda, ehk ta küll saggedaste temma vastu waidles.

Peter ostis ühhes weikestes ulitjas ennesele seppapaja, mis ühhe waele lesse pärralt olli. Nõnni assti polnud küll mitte nore meistri mele järrel, agga ta katsus läbbi ajada ja hakkas wähemaga peale. Mis ta teggi, sedda püdis heaste tehha, ja kuida ta lubbas omma tö walmis tehha, nõnda sai ta nimetatud päwaks tö lõppetatud. Ta piddas truiste omma sõnna. Diete hakkaja olli ta tõlla ja wanrite wankrite peale ja sai pea ni palju tööd, et piddi weel tö-rahwast abbiks wõtma. Temma wastas ellas üks leiknaene, sel olli kaks last, teine poeg, kes wäljaõppinud tõllasep ja wõeral maal reisimas, ja teine olli tüttar, Maria nimmi, kes haiglase emmale koddu abbiks olli. Maria ei olnud mitte just illus silmist, agga tal olli armas, lõbbus ning wainne ollemine, wagga ja helde südda. Ta ei häbbenend hommikust õhtuni tööd tehhes ja olli kassim ning wisakas. Peter kosis sedda tüttarlast ennesele, ja sai nore naesega ta haiget emma majasse, kelle eest ta hoolt piddas kui wagga laps omma wannema eest. Agga sedda ei olnud kauaks, sest wanna äm surri pea selle järrel ommad lapsed õnnistades. Mahhu, õn ja armastus ollid siin seppa majas.

Willem wöttis isja annetit ennese peale. Wannemad andsid küll temma hõleks; muud kui jätsid ühhe lambri en-
neste tarbeks, kus ni kaua tahtsid ellama jada, kummi õnnis-
teggia neid siit teise ilma piddi ärrakutsuma. Willem hakkas
wannemate maja ehitama, üks suur tubba sai suurte peegli-
tega kuld ramide sees ja kanna pörrandaga wälja ehitatud,
se piddi temma pood ollema, kuhju walmis tööd müüma tar-
wis tahtis panna. Suur plaat kuld kirjaga maja uffe peal
kulutas weikeste linnale, et seal majas üks suur uhke meister
ellas. Isja wangutas pead ja jäi pääw päwast kurwemaks,
emmale nuttis allati. Peter ei lausunud sõnnagi, teades, et

Willem ommeti temma nõuu ei wõtta kuulda. Pühha päi-
wil sai igga hommiku weel tööd tehtud, agga sedda uhkem
olli Willem pärrast lõnnat nähha, kui ta trahterisse läks,
kus ta peale sedda kõige wähemalt kolm ehk nelli korda näd-
dala sees ta pole päwa ärrawitis ja kõigesugguse kergemele-
lise inimestega sõbrust piddas. Seal olli siis tühja lorra
rohkeste litumas, ja kui sest kurgud kuuwaks said, noh siis
piddi puddel aitama ja wimaks kui sund wäsisid mängiti
laarta. Willem sai ses seltsis pea heaks sõbraks ja targaks
mehheks fidetud.

Willemi täddi jures ellas üks waene tüttarlaps Mina
nimmi, kelle wannemad ollid surnud. Se noor tüttarlaps
olli hästi kolitud, mõistis wõeraid kelest, mängis klarwerit,
ostas penifest õmblust, kuddus uhkid asju ja wahtis hea
melega akna ees. Temma rided ollid ilka esimeised kallid ja
kui ta pispit enne lõnnat wõdist tõnks, siis istus ta weel
kaks tundi peegli ees ja palmitas omma juuksid, agga omma
sulle nõeluda, ja särka lappida, sedda ta ei mõistnud mitte
egga tahtnud, sest temma wannemad ei olnud tedda seks õp-
petanud, waid arwasid, et nende laps suremat koli õppetust
sanud, ja sepärrast nisugguse tõle liig penike ollets. Ühhe
sõnnaga — se olli üks halp ja edew inimehe loom, kuida
neid liinas ja maal weel leitame, kus rummalad wannemad
omma sarnatsid lapsi laswatawad.

Selle halbi Minaga sai Willem pea tuttawaks. Ja
sedda ennam nad nägid, et neil olli ühhejuggune kerge meel,
ühhed ilmalikud nõuud, üks uhkus, üks Jummalaga rigi põl-
gamine, ja ühhejuggune waejus tõssiduse ja Jummalaga õiguse
polest, sedda kiudlamaks läks nende sõbrus ja mitte kaua, siis
olli Willem peigmees ja Mina temma pruut.

Wanna täddil olli hea meel, et ta Minast tahti sai, sest
se olli wagga sõnnakuulmata, ja pahhandas tedda allati.
Pulmad said uhkeste petud ja siis weel kahheksa päwa järre-